

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **Rybářství Kolář a. s.**, se sídlem Písečné 1, Písečné, zastoupen JUDr. Boženou Kristiánovou, advokátkou se sídlem Leopolda Pokorného 37, Třebíč, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2017, č. j. KUJI/78124/2017/Slo, OŽPZ/964/2017, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 7. 2019, č. j. 62 A 285/2017 - 98,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) změnil výrok rozhodnutí Městského úřadu Třebíč (jako orgánu ochrany přírody) ze dne 23. 1. 2017, č. j. OŽP 5882/17 – SPIS 5428/2016/Eu/18, tak, že žalobci udělil souhlas podle § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále též „ZOPK“), s chovem ryb spojeným s aplikací závadných látek na rybnících Podhorník (parc. č. 245/1), Donát (parc. č. 641), Vrbinec (parc. č. 185), Ostrovec (parc. č. 123), Kacíř (parc. č. 128/1) a Hranečník (parc. č. 448), vše v k. ú. Pozďatín, a stanovil za tímto účelem konkrétní podmínky. Platnost napadeného rozhodnutí byla omezena na dobu určitou do 31. 12. 2023.

[2] V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný mimo jiné poukázal na rozdílný rozsah řízení o závadných látkách podle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“), a řízení o povolení zásahu do významného krajinného prvku podle ZOPK. Uvedl, že záměr k zásahu do významného krajinného prvku podle § 4 odst. 2 ZOPK (tj. záměr rybářského hospodaření) je širší než záměr posuzovaný v řízení o povolení výjimky podle § 39 vodního zákona a je na něm nezávislý.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), v níž namítl nicotnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek pravomoci žalovaného k jeho vydání. Podle žalobce totiž ZOPK žalovanému svěřuje pravomoc pouze k vydání závazného stanoviska podle § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nikoliv k vydání rozhodnutí ve věci samé. Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu jeho nepřehlednosti, nesrozumitelnosti a pro absenci odůvodnění výroku napadeného rozhodnutí, resp. podmínek v něm žalobci uložených. Také poukázal na řadu pochybení, kterých se žalovaný, jakož i správní orgán prvního stupně měli v řízení dopustit.

[4] Krajský soud žalobu zamítl v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“). Dospěl k závěru, že závazné stanovisko podle § 4 odst. 2 ZOPK v posuzované věci neslouží jako podklad v jiném řízení k vydání meritorního rozhodnutí, a není tak stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu, ale je samostatným rozhodnutím ve věci zásahů, které by mohly vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku (rybníku) či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce. Žalovaný tak disponoval pravomocí k vydání napadeného rozhodnutí, a to tak není nicotné.

[5] Podle krajského soudu není možno žalobci přisvědčit, že v době podání žádosti o vydání závazného stanoviska (tedy k 31. 3. 2016) disponoval platnými a pravomocnými rozhodnutími o chovu ryb na rybnících Podhorník, Donát, Vrbinec, Ostrovec, Kacíř a Hranečník. Rozhodnutí vydaná Okresním úřadem Třebíč v letech 1990 – 1999 povolovala žalobci pro jednotlivé rybníky nakládání s vodami a udělovala mu výjimku podle § 25 odst. 1 zákona č. 138/1973 Sb., vodní zákon, k použití látek, které mohou ohrozit jakost nebo zdravotní nezávadnost povrchových nebo podzemních vod; tato výjimka byla však časově omezena na dobu tří let (kromě rybníků Podhorník – zde byla výjimka udělena do konce roku 2002 – a Donát – pro tento rybník bylo žalobci povoleno toliko nakládání s vodami). Navazujícím rozhodnutím Městského úřadu Třebíč ze dne 25. 3. 2010 týkajícím se rybníku Podhorník byla žalobci prodloužena toliko doba platnosti povolení nakládání s vodami, nikoliv výjimka pro použití výše specifikovaných látek.

[6] Soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Přisvědčil žalobci, že rozhodnutí sice vyznívá značně nepřehledně, zbytečně doktrinálně a obsahuje řadu informací, které jsou bez zřejmého vztahu k dané věci. V části „R“ však žalovaný svoje závěry řádně odůvodnil a v části „S“ dostatečně důkladně vypořádal veškeré odvolací námitky žalobce. V celkovém kontextu je tedy zřejmé, jak žalovaný rozhodl i z jakého důvodu.

[7] Soud nepřisvědčil námitce, podle níž žalovaný doplnil řízení v takovém rozsahu, že nahradil prvoinstanční řízení, a zbavil tak žalobce práva na odvolání. Žalobci nebyla napadeným rozhodnutím uložena nová povinnost, pouze došlo ze strany

žalovaného ke změně podmínek souhlasu se zásahem do významného krajinného prvku – rybníku. Žalobce byl prvostupňovým orgánem k seznámení se s podklady vyzván, a to oznámením o zahájení správního řízení ze dne 26. 9. 2016. Žalovaný v řízení o odvolání vyzval žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí výzvou ze dne 30. 6. 2017.

[8] Žalobce brojil proti nepozvání všech účastníků řízení na ústní jednání konané dne 18. 4. 2017 a nevyhotovení protokolu z tohoto jednání. Soud sice žalobci přisvědčil, že se materiálně jednalo o ústní jednání ve smyslu § 49 správního řádu a žalovaný pochybil, pokud o jeho konání nevěděl i dalšího účastníka správního řízení a nepořídil o tomto jednání protokol. Žalobci však byla na základě uvedeného jednání mezi žalobcem a žalovaným adresována žádost o doplnění informací ze dne 20. 4. 2017, na kterou žalobce bez výtky k postupu žalovaného reagoval a požadované informace doložil. Žalobce pochybení žalovaného nezmiňuje ani ve vyjádření k protokolu ze dne 18. 4. 2017. Poprvé tak učinil až v žalobě. Krajský soud v této otázce dospěl k závěru, že ačkoli žalovaný uvedeným postupem porušil § 49 správního řádu, neměl takový postup vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žádný konkrétní zásah do práv žalobce neuvedl a ani soud žádný neshledal. Navíc na základě ústního jednání došlo pouze k doplnění vyhodnocení výlovů na rybnících uvedených v žádostech žalobce, která nadto v konečném důsledku nebyla pro závěry žalovaného obsažené v napadeném rozhodnutí významná.

[9] Správní orgány mají zásadně povinnost při doručování výzev postupovat v souladu s § 19 a násl. správního řádu, což se v případě některých výzev nestalo, neboť byly žalobci sděleny e-mailem či telefonicky, a řízení tak bylo zatíženo vadou. Podle krajského soudu se však nejedná o vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce totiž požadavky správních orgánů obdržel (fakticky mu byly doručeny), porozuměl jim a následně jim vyhověl, aniž by ve správním řízení na nesprávné doručování poukazoval. Nadto žalobce neuvedl, jak konkrétně měl tento postup správních orgánů zasáhnout do jeho práv.

[10] Žalovaný nepochybil ani stran znaleckých posudků. Závěry napadeného rozhodnutí opřel o znalecké posudky RNDr. Mojmíra Vlašína, RNDr. Richarda Fainy a Mgr. Jaromíra Maštery. Byť první dva jmenované znalecké posudky odpovídají na obecné otázky žalovaného, posudek Mgr. Maštery se již zabývá průzkumy živočichů a rostlin na konkrétních rybnících, mj. i na rybnících Podhorník, Donát, Vrbinec, Ostrovec, Kacíř a Hranečník, k nimž obsahuje konkrétní závěry o výskytu obojživelníků a dalších významných druhů živočichů, které byly důvodem ke stanovení předmětných podmínek hospodaření. Žalobce navíc nebrojí proti obsahu znaleckých posudků, resp. jejich konkrétním závěrům. Soud uzavřel, že není v rozporu se zákonem, pokud byly znalecké posudky vyhotoveny ve vztahu k několika rybníkům.

[11] Dále soud žalobci přisvědčil, že žalovaný pochybil, jestliže žalobci předem nesdělil, že bude proveden důkaz znaleckým posudkem Mgr. Maštery. Tato vada řízení však neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce měl totiž možnost se s tímto posudkem seznámit a vyjádřit se k němu, neboť byl v odvolacím řízení řádně vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí.

[12] Nedodržení zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí. Pokud žalobce měl za to, že byl žalovaný nebo prvostupňový správní orgán ve věci nečinný, mohl se bránit podle § 80 správního řádu. To však neučinil. Soud nesouhlasil ani s námitkou, že žalovaný měl řízení rozdělit na řízení o žádosti pro krmiva rostlinného původu, k jejichž aplikaci není potřebný souhlas podle § 39 odst. 12 vodního zákona, a na řízení o žádosti pro hnojiva a medikace. Přikrmování ryb krmivy rostlinného původu nevyžaduje řízení o výjimce podle § 39 vodního zákona. V daném případě však rozhodoval orgán ochrany přírody o výjimce podle § 4 odst. 2 ZOPK.

II. Obsah kasační stížnosti

[13] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[14] Namítá, že v souladu s § 4 odst. 2 ZOPK žádal správní orgán prvního stupně o závazné stanovisko k zásahu do významného krajinného prvku rybník. Správní orgány proto měly vydat souhlas ve formě závazného stanoviska k zásahu do významného krajinného prvku podle § 4 odst. 2 ZOPK spočívajícímu v aplikaci závadných látek při chovu ryb, a to i třeba za nějakých s tím souvisejících podmínek. Ve věci však bylo vydáno rozhodnutí, o které stěžovatel nežádal, přičemž zákon nepředvídá zahájení takového řízení z moci úřední. Navíc žalovaný rozhodoval o velikosti obsádek či manipulaci s vodou, aniž by řádně v těchto věcech zahájil správní řízení. Takové rozhodnutí žalovaného je proto zcela nicotné. Soud se uvedenou námitkou v napadeném rozsudku ani nezabýval.

[15] Stěžovatel má za to, že orgán ochrany přírody nemá uvážení, zda závazné stanovisko vydá, má pouze povinnost posoudit, zda jsou splněny podmínky pro vydání stanoviska. Stěžovatel jednal v souladu s vydanými povoleními k chovu ryb v dotčených rybnících. Měl v úmyslu ryby krmit, a tím aplikovat závadné látky. Jelikož tímto krmením dochází k zásahu do významného krajinného prvku, požádal v souladu s § 4 odst. 2 ZOPK o vydání závazného stanoviska, aby následně mohl podat žádost podle § 39 odst. 7 vodního zákona. I přesto žalovaný uvádí ve výroku napadeného rozhodnutí „souhlas s chovem ryb“, ačkoli tento souhlas stěžovatel má a v žádosti o něj nežádal. Navíc žalovaný v rozhodnutí stanovil podmínky, které se netýkají předmětu žádosti, ale zcela mění záměr stěžovatele.

[16] Podle stěžovatele krajský soud v napadeném rozhodnutí dospěl k nesprávnému právnímu názoru, že závazné stanovisko podle § 4 odst. 2 ZOPK neslouží jako podklad v jiném řízení k vydání meritorního rozhodnutí, a není tak závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu, nýbrž samostatným rozhodnutím ve věci zásahů, které by mohly vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce. V aplikační praxi krajské vodoprávní úřady tato závazná stanoviska k vydání rozhodnutí podle § 39 odst. 7 vodního zákona vyžadují, což vychází z principu předběžné opatrnosti podle § 13 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí.

[17] Stěžovatel souhlasí s tím, že orgán ochrany přírody může rozhodovat o

podmínkách chovu ryb v rybníku podle § 4 odst. 2 ZOPK. Velikost a složení obsádky však může nařídít pouze v případě, že žadatel žádá o stanovisko k povolení k nakládání s vodami podle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 4 vodního zákona. Soud tak sice správně uvedl, že v záležitosti obsádek může orgán ochrany přírody do těchto obsádek zasahovat, ale tento závěr byl na nepravém místě, neboť stěžovatel žádnou takovou žádost nepodal, a proto neměl žalovaný (a před ním ani prvostupňový orgán) pravomoc o této otázce rozhodovat.

[18] Stěžovatel dále namítá, že soud vycházel ze skutkové podstaty, která nemá oporu ve spisu, neboť v bodu 20 napadeného rozsudku uvádí, že nelze souhlasit s tím, že by stěžovatel disponoval platným a pravomocným rozhodnutím o chovu ryb na rybnících Podhorník, Donát, Vrbinec, Ostrovec, Kacíř a Hranečník. Stěžovatel nikdy nikde netvrdil, že má rozhodnutí, které by mu použití závadných látek povolovalo. Podal žádost o vydání závazného stanoviska podle § 4 odst. 2 ZOPK, přičemž právě na základě vydání takového závazného stanoviska chtěl žádat o vydání povolení k aplikaci závadných látek.

[19] Podle stěžovatele soud zřejmě nepochopil, že žalovaný chybně rozhodoval, pokud ke stěžovatelově žádosti vydal rozhodnutí, v němž povoluje, resp. souhlasí s chovem ryb, namísto toho, aby se zabýval tím, o co stěžovatel žádal, tedy o aplikaci závadných látek, a k tomuto případně stanovil podmínky. Žalovaný rozhodoval úplně o něčem jiném, než co bylo předmětem žádosti a k čemu měl pravomoc. Stanovené podmínky se vztahují k něčemu, co již má stěžovatel platně povoleno.

[20] Nesprávný je podle stěžovatele názor soudu v bodu 26 napadeného rozsudku, když nesouhlasí s námitkou, že zásah do ekologicko-stabilizační funkce významného krajinného prvku nelze zdůvodnit vlivem na zvláště chráněné živočichy. Pokud žalovaný tvrdí, že na místě jsou zvláště chráněné druhy, mělo být v rozhodnutí uvedeno, že bude vyžadována výjimka k zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů v souvislosti s aplikací závadných látek podle § 56 odst. 1 a 2 písm. c) ZOPK ze základních podmínek ochrany uvedených v § 50 téhož zákona. Toto však žalovaný v rozhodnutí neuvedl. Dále stěžovatel poukazuje na oddělenost řízení podle § 4 a podle § 56 ZOPK.

[21] Stěžovatel dále namítá, že rozhodnutí žalovaného je nepřehledné a nesrozumitelné, a tedy nepřezkoumatelné. Žalovaný řádně neodůvodnil výrok rozhodnutí ani jednotlivé podmínky, přičemž nejsou patrné ani úvahy žalovaného při hodnocení a výkladu právních předpisů. Nesouhlasí s tím, že krajský soud takové vady neshledal.

[22] Stěžovatel vytýká soudu, že shledal nedůvodnými jeho námitky týkající se procesních pochybení žalovaného i přesto, že u většiny těchto pochybení seznal, že k nim skutečně došlo. Stěžovatel trvá na tom, že veškerá v žalobě uvedená procesní pochybení správních orgánů nastala a minimálně jejich mnohost způsobila nezákonnost rozhodnutí správních orgánů. Dále zopakoval již v žalobě uvedený výčet procesních pochybení.

[23] Stěžovatel nesouhlasí s názorem soudu, že v rozhodnutí žalovaného nebyla stěžovateli uložena povinnost, protože nedošlo ke ztrátě jeho možnosti se odvolat. V napadeném rozhodnutí byly oproti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu uloženy dvě nové podmínky, proti kterým se již stěžovatel nemohl bránit odvoláním. Došlo tak k porušení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

[24] Soud se podle stěžovatele dále chybně vypořádal s námitkou, že žalovaný sloučil do jednoho řízení konečné rozhodnutí podle § 67 správního řádu (závazné stanovisko k aplikaci krmiv rostlinného původu) a závazné stanovisko podle § 149 odst. 1 správního řádu (k aplikaci závadných látek - hnojení, medikace). Na příkrmování krmivy rostlinného původu nemusí být vydána výjimka podle § 39 odst. 7 vodního zákona. Měl být tedy vydán pouze souhlas formou rozhodnutí podle § 4 odst. 2 ZOPK. Pokud jde o další aplikované závadné látky jako medikovaná krmiva, plnohodnotné krmné směsi typu např. KP1 (přidány živočišné látky, vitamíny atd.), organická a vápenatá hnojiva apod., mělo být vydáno závazné stanovisko podle § 4 odst. 2 ZOPK, které je podkladem pro řízení o výjimce podle § 39 odst. 7 vodního zákona.

III. Vyjádření žalovaného

[25] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s rozsudkem krajského soudu, přičemž setrval na svém posouzení dané věci. K obsahu kasační stížnosti žalovaný uvedl, že tato obsahuje nepřiliš strukturované a opakující se argumenty. Stěžovatel potřebuje povolení (či souhlas) k chovu ryb od orgánu ochrany přírody a krajiny, povolení k chovu ryb podle zákona o vodách nestačí. Rybníkář je povinen požádat přinejmenším o souhlas se zásahem do významného krajinného prvku rybník, který spočívá v chovu ryb – rybářském hospodaření. Podstatou řízení podle zákona o ochraně přírody není zamezovat rybářskému hospodaření, ale regulovat jej do ekologicky přijatelné intenzity.

[26] Žalovaný připustil, že žádost stěžovatele o závazné stanovisko podle § 4 odst. 2 ZOPK je nadepsána tak, že závazné stanovisko má sloužit jako podklad pro rozhodnutí vodoprávního úřadu o výjimce podle § 39 odst. 7 vodního zákona. Dodal však, že v žádosti jsou popsány i další komponenty rybářského hospodaření, které navíc ještě stěžovatel dále doplňuje. Je tedy zcela logické, že správní orgány posuzovaly žádost podle obsahu a ne podle žalobcem předpokládaného účelu - tj. posuzovaly rybářské hospodaření jako celek. Žalovaný dále poznamenal, že stěžovatel na jednom místě kasační stížnosti připouští, že za určitých okolností může orgán ochrany přírody zasahovat do rybích obsádek, zatímco na jiném místě toto popírá s argumentem, že už má povolení k chovu ryb.

[27] Žalovaný dodal, že považoval za logické a správné vydat v dané věci správní rozhodnutí, a to zejména proto, že předmětem žádosti bylo celé rybářské hospodaření na uvedených rybnících. Avšak i kdyby mělo být vedeno řízení jen o tzv. závadných látkách, které jsou předmětem řízení o výjimce vodoprávního úřadu, musel by orgán ochrany přírody vést formální správní řízení a vydat správní rozhodnutí. Argumentace stěžovatele o nutnosti vydat ve věci závazné stanovisko je nesprávná. Ve vztahu souhlasu uděleného orgánem ochrany přírody a rozhodnutí vodoprávního orgánu nejde o subsumpci těchto aktů, ale o řetězení na sebe navazujících rozhodnutí. Subsumpční závislost správních aktů může stanovit jen zákon, nikoli názor správních orgánů či dokonce vůle účastníků řízení, přičemž zákony subsumpční závislost stanovují výslovně.

[28] Dále žalovaný nepřisvědčil námitce stěžovatele, že při rozhodování o zásahu do významného krajinného prvku nelze „argumentovat zvláště chráněnými živočichy“. Řízení podle § 4 odst. 2 a § 56 ZOPK jsou samostatná, na sobě nezávislá a vzájemně se nepodmiňující a mají odlišný předmět zkoumání - na jedné straně vliv na významný krajinný prvek, především jeho ekologickou stabilitu, a na straně druhé poměrování

zákazů při ochraně zvláště chráněných druhů vzhledem k veřejnému zájmu na zásahu, který se dotýká tohoto zákazu. Z ničeho nevyplývá, že by zvláště chráněné druhy nebyly součástí významného krajinného prvku nebo že by při posuzování zásahu měly být zvláště chráněné druhy živočichů „vynechány“.

[29] K procesním pochybením žalovaný uvedl, že jejich mnohost nemůže sama o sobě způsobovat nezákonnost rozhodnutí. Ztotožnil se s názorem krajského soudu, že stěžovatel mohl procesní vady namítat již v průběhu správního řízení. K námitce o uložení nové povinnosti změnou podmínek žalovaný doplnil, že stanovené podmínky nelze považovat za povinnosti uložené stěžovateli, ale za opatření, jejichž realizací se záměr stěžovatele dostane do zákonných mezí. Nadto, uložení „nové“ povinnosti není zákonem dovoleno, pokud žadateli způsobuje újmu, zatímco zde mají pozměněné podmínky vůči stěžovateli jednoznačně zmírňující ráz.

IV. Posouzení kasační stížnosti

[30] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[31] Kasační stížnost není důvodná.

[32] Nejvyšší správní soud se již zabýval téměř shodnými věcmi jako v nynějším případě v rozsudcích ze dne 9. 1. 2020, č. j. 4 As 303/2019 – 38, ze dne 16. 1. 2020, č. j. 1 As 253/2019 – 40, ze dne 20. 1. 2020, č. j. 1 As 254/2019 – 43, ze dne 30. 1. 2020, č. j. 4 As 302/2019 – 39, a ze dne 26. 2. 2020, č. j. 1 As 255/2019 – 43. Předmětem sporu byla obsahově shodná žádost téhož stěžovatele, která se pouze vztahovala k jiným rybníkům. Odvolací, žalobní i kasační argumentace byla také téměř totožná. Soud proto ze závěrů citovaných rozsudků v nyní souzené věci plně vychází, neboť neshledal žádný důvod, pro který by se od nich měl odchýlit.

[33] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu mimo jiné pro vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, byť na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. výslovně neodkázal.

[34] Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Především nelze stěžovateli přisvědčit, že krajský soud nevypořádal námitku nicotnosti rozhodnutí žalovaného. Krajský soud se zabýval povahou napadeného rozhodnutí a pravomocí žalovaného k jeho vydání na stranách 3 až 4 rozsudku, k námitce nicotnosti se pak výslovně vyjádřil v bodu 19 napadeného rozsudku.

[35] Stěžovatel dále namítá, že závazné stanovisko podle § 4 odst. 2 ZOPK slouží jako podklad pro rozhodnutí podle § 39 vodního zákona a jako takové má být vydáno ve formě závazného stanoviska podle § 149 správního řádu.

[36] Spornou je tedy v tomto případě otázka, zda je závazné stanovisko podle § 4 odst. 2 ZOPK k zásahu do významného krajinného prvku – rybník podkladem pro rozhodnutí o výjimce ze zákazu vypouštění závadných látek podle § 39 odst. 7 vodního zákona.

[37] Podle § 4 odst. 2 ZOPK jsou významné krajinné prvky chráněny před poškozováním a ničením. Využívají se pouze tak, aby nebyla narušena jejich obnova a nedošlo k ohrožení nebo oslabení jejich stabilizační funkce. K zásahům, které by mohly vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce, si musí ten, kdo takové zásahy zamýšlí, opatřit závazné stanovisko orgánu ochrany přírody.

[38] Podle § 90 odst. 1 ZOPK jsou souhlasy a závazná stanoviska vydávaná podle tohoto zákona jako podklad pro rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu závazným stanoviskem podle správního řádu.

[39] Podle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkonem učiněným správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu.

[40] Závazné stanovisko podle § 149 odst. 1 správního řádu představuje závazný podklad pro meritorní rozhodnutí vydávané ve správním řízení. Nemůže jím tedy dojít k založení, změně, zrušení či deklaraci práv či povinností konkrétních osob. Může jej s ohledem na zásadu legality vydávat pouze správní orgán, který je k tomu na základě zákona oprávněn, a také jeho vydávání (podmínky nebo kritéria, za kterých je lze vydat) musí mít zákonnou oporu (srov. také např. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. *Správní řád. Komentář*. C. H. Beck, Praha, 2019, s. 780).

[41] Nejvyšší správní soud se již v judikatuře zabýval možnými formami závazného stanoviska, přičemž konstatoval, že ačkoliv správní řád zavedl definici závazného stanoviska, terminologicky neodlišil závazné stanovisko vydané ve formě správního rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu od závazného stanoviska vydaného podle § 149 téhož zákona. Kterou formou se má konkrétní závazné stanovisko vydat, je dále upraveno v jednotlivých tzv. složkových zákonech (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 – 113, č. 2434/2011 Sb. NSS).

[42] Nejvyšší správní soud dále ve výše citovaném rozsudku vymezil diferenční kritéria jednotlivých forem závazného stanoviska, neboť uvedl: *„Přitom podstatným pro rozlišení, v jaké formě má být závazné stanovisko vydáno, je, zda se v dané věci jedná o rozhodnutí konečné (jediné, finální apod.), nebo slouží teprve jako podklad pro vydání takového rozhodnutí. Pro samotný soudní přezkum je pak rozhodné hledisko dle § 65 s. ř. s. a v něm obsažená kritéria.“*

[43] Rozlišovacím hlediskem pro stanovení formy závazného stanoviska tedy je, zda toto samostatně, nezávisle na nějakém dalším úkonu závazně upravuje právní poměry adresátů, či nikoliv. *„To je přitom závislé na povaze činnosti či záměru, k nimž je závazné stanovisko vydáváno. Proto i druhově týž úkon orgánu ochrany přírody, vydaný na základě téže zákonné pravomoci, může být jednou rozhodnutím a jindy „pouhým“ závazným stanoviskem. Tak například, závazné stanovisko k zásahu do významného krajinného prvku podle § 4 odst. 2 OchPřKr. Bude-li zásah, který by mohl vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce, spočívat například v umístění nové stavby, vyžadující územní rozhodnutí (§ 76 a násl. StavZ), bude úkon orgánu ochrany přírody podle § 4 odst. 2 skutečným závazným stanoviskem ve*

*smyslu § 149 SpŘ, vydávaným podle části čtvrté SpŘ. Jestliže by ale pro realizaci posuzovaného zásahu nebylo územní rozhodnutí (ani žádné z jeho alternativ) potřeba (půjde například o umístění některé ze staveb či zařízení uvedených v § 79 odst. 2 StavZ), bude tento úkon samostatným rozhodnutím.“ (Vomáčka V. a kol. *Zákon o ochraně přírody a krajiny. Komentář*. C. H. Beck, Praha, 2017, s. 622-637).*

[44] V projednávané věci je konkrétním složkovým zákonem, který by měl specifikovat formu závazného stanoviska, zákon o ochraně přírody a krajiny. Klíčovým ustanovením je v tomto případě výše citovaný § 90 ZOPK, který stanovuje podmínku „podkladu rozhodnutí“. Tedy v těch případech, kdy souhlasy a závazná stanoviska vydávaná podle zákona o ochraně přírody a krajiny nebudou podkladem pro rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů, resp. nebude následovat rozhodnutí podle jiného zákona, pak bude orgán ochrany přírody vydávat souhlasy a závazná stanoviska formou samostatného rozhodnutí (srov. také např. Stejskal, V. *Zákon o ochraně přírody a krajiny. Komentář*. Wolters Kluwer, Praha, 2016, s. 133.).

[45] Podle § 39 odst. 1 vodního zákona jsou závadné látky takové, které nejsou odpadními ani důlními vodami a které mohou ohrozit jakost povrchových nebo podzemních vod. Každý, kdo zachází se závadnými látkami, je povinen učinit přiměřená opatření, aby nevnikly do povrchových nebo podzemních vod a neohrožily jejich prostředí. Podle § 39 odst. 7 písm. b) vodního zákona vodoprávní úřad může při použití závadných látek povolit z odstavce 1 výjimku, nejde-li o ropné látky, a to v nezbytně nutné míře, na omezenou dobu a za předpokladu, že jich bude použito ke krmení ryb.

[46] Stěžovatel hospodaří na rybnících Podhorník, Donát, Vrbinec, Ostrovec, Kacíř a Hranečník a jeho záměrem je používat při svém hospodaření závadné látky. Rybník jakožto významný krajinný prvek podléhá ochraně v režimu zákona o ochraně přírody a krajiny a současně jakožto vodní dílo, do kterého obecně nemohou být vypouštěny závadné látky, podléhá ochraně v rámci vodního zákona. Jak však plyne z § 39 odst. 7 vodního zákona, pro udělení výjimky ze zákazu vypouštění odpadních látek není třeba závazné stanovisko orgánu ochrany přírody ve smyslu § 4 odst. 2 ZOPK. Závazné stanovisko vydané podle § 4 odst. 2 ZOPK není podkladem pro rozhodnutí vodoprávního úřadu o výjimce podle § 39 odst. 7, tudíž má v tomto případě formu rozhodnutí ve smyslu § 67 a násl. správního řádu ve spojení s § 90 ZOPK.

[47] Stěžovatelův argument, že krajské vodoprávní úřady vyžadují v těchto věcech závazná stanoviska podle § 149 správního řádu, je v situaci, kdy ze zákona neplyne povinnost orgánu ochrany přírody vydat závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu, lichý. Nadto stěžovatel hovořil obecně o „aplikační praxi vodoprávních úřadů“, aniž by tuto „praxi“ konkrétně specifikoval. Rovněž se nelze ztotožnit s námitkou stěžovatele, že žalovaný své rozhodnutí používá přesně způsobem, který předvídá zákon, tedy jako podklad pro vydání výjimky podle § 39 odst. 7 vodního zákona. Stěžovatel jednak nevysvětlil, o „jaký způsob“ se má jednat, jednak soud v postupu žalovaného neshledal, že by tento směřoval k vydání závazného stanoviska ve smyslu § 149 správního řádu. Naopak žalovaný zaujal jasný názor, že záměr k zásahu do významného krajinného prvku je širší než záměr posuzovaný v řízení o povolení výjimky podle § 39 odst. 7 vodního zákona a je na něm nezávislý. Nadto dodal, že ve vztahu rozhodnutí podle § 4 odst. 2 ZOPK a § 39 vodního zákona se nejedná o subsumpci správních aktů. Nejvyšší

správní soud vzhledem k výše uvedenému přisvědčil krajskému soudu, že závazné stanovisko ve smyslu § 4 odst. 2 ZOPK neslouží v posuzované věci jako podklad rozhodnutí o výjimce podle § 39 odst. 7 vodního zákona. Rozhodnutí žalovaného tedy není závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu ve spojení s § 90 ZOPK, nýbrž je samostatným rozhodnutím ve věci zásahů, které by mohly vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku (rybníku) či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce. Řízení podle § 4 odst. 2 ZOPK a § 39 odst. 7 vodního zákona jsou tedy v posuzované věci na sobě nezávislá, přičemž jejich předmětem je posouzení odlišných právních otázek.

[48] Krajský soud tedy § 4 odst. 2 ZOPK s přihlédnutím k okolnostem daného případu správně interpretoval, přičemž na tento závěr nemůže mít vliv, pokud uvedl, že orgán ochrany přírody rozhodoval o výjimce podle § 4 odst. 2 ZOPK. Z kontextu napadeného rozsudku je zřejmé, že soud touto „výjimkou“ měl na mysli stanovisko k zásahu do významného krajinného prvku ve smyslu § 4 odst. 2 ZOPK. Stěžovatelova námitka v této věci je tedy nedůvodná.

[49] Vzhledem k výše uvedenému nelze přisvědčit ani námitce, že orgánu ochrany přírody nesvědčí uvážení, zda vydá závazné stanovisko, a že se měl řídit žádostí stěžovatele, který výslovně žádal o vydání závazného stanoviska podle § 4 odst. 2 ZOPK k žádosti o výjimku ke krmení ryb podle § 39 odst. 7 písm. b) vodního zákona. Naopak žalovaný správně posuzoval žádost podle jejího obsahu, což je postup souladný s § 37 odst. 1 správního řádu. Záměr stěžovatele totiž obsahuje takové aspekty, které jdou nad rámec povolení výjimky podle § 39 odst. 7 písm. b) vodního zákona (např. používání organických hnojiv, která výše uvedené výjimce nepodléhají). Žalovaný tedy správně s přihlédnutím k obsahu žádosti posuzoval rybářské hospodaření stěžovatele jako celek.

[50] Nejvyšší správní soud dále nepřisvědčil námitce stěžovatele, že ve věci bylo vydáno rozhodnutí, o kterém nebylo ze strany správního orgánu zahájeno správní řízení. Řízení o závazném stanovisku k zásahu do významného krajinného prvku podle § 4 odst. 2 ZOPK je řízením návrhovým ve smyslu § 44 odst. 1 správního řádu. Ze správního spisu plyne, že Městský úřad Třebíč doručil stěžovateli dne 27. 9. 2016 na základě jeho žádosti o vydání závazného stanoviska k zásahu do významných krajinných prvků – rybníků Podhorník, Donát, Vrbinec, Ostrovec, Kacíř a Hranečník, obdržených dne 13. 4. 2016, oznámení o zahájení řízení, v němž stěžovatele informoval také o ukončení dokazování a jeho možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Řízení tedy bylo v souladu s § 4 odst. 2 ZOPK ve spojení s § 44 odst. 1 správního řádu zahájeno na základě žádosti stěžovatele.

[51] Nelze souhlasit s tvrzením, že žalovaný podle výroku napadeného rozhodnutí vydal „souhlas s chovem ryb“, přestože tento souhlas stěžovatel podle svého tvrzení má a o jeho vydání nežádal. Žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl, že mění výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že stěžovateli se podle § 4 odst. 2 ZOPK uděluje souhlas s chovem ryb spojeným s aplikací závadných látek na rybnících Podhorník, Donát, Vrbinec, Ostrovec, Kacíř a Hranečník za splnění stanovených podmínek. Stěžovatel přitom, jak již přiléhavě konstatoval krajský soud, nedisponoval v době podání žádosti platným a pravomocným rozhodnutím o chovu ryb na těchto rybnících. Rozhodnutími vydanými Okresním úřadem Třebíč v letech 1990 – 1999 byla stěžovateli udělena výjimka

podle § 25 odst. 1 zákona č. 138/1973 Sb., vodní zákon, k použití látek, které mohou ohrozit jakost nebo zdravotní nezávadnost povrchových nebo podzemních vod, na dobu tří let (vyjma rybníků Podhorník - zde byla výjimka udělena do konce roku 2002 - a Donát - pro tento rybník bylo žalobci povoleno toliko nakládání s vodami). Navazující rozhodnutí Městského úřadu Třebíč ze dne 25. 3. 2010 (č. j. OŽP 2471/2010-14807/10/Kr) se jednak týkalo pouze rybníku Podhorník, jednak jím byla stěžovateli prodloužena toliko doba platnosti povolení nakládání s vodami, nikoliv výjimka pro použití látek, které mohou ohrozit jakost nebo zdravotní nezávadnost povrchových nebo podzemních vod. Závěr krajského soudu, že v době podání žádosti stěžovatel nedisponoval rozhodnutími, která by mu použití závadných látek při chovu ryb povolovala, je správný.

[52] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou, že žalovaný neměl pravomoc rozhodovat ve věci rybích obsádek. Tvrzení stěžovatele, že žalovaný mohl nařídít velikost a složení obsádky pouze v případě, že žadatel žádá o stanovisko k povolení k nakládání s vodami podle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 4 vodního zákona, je chybné. Pravomoc žalovaného (jakožto orgánu ochrany přírody) samozřejmě není bezbřehá. Stěžovatel v předmětné věci žádal o vydání závazného stanoviska k zásahu do významných krajinných prvků - rybníků, jenž spočíval v chovu ryb a použití závadných látek ke krmení ryb. Na předmět žádosti však nelze pohlížet izolovaně, naopak je nutné zohlednit všechny relevantní složky rybářského hospodaření, které mohou mít na významný krajinný prvek vliv ve smyslu § 4 odst. 2 ZOPK. Podmínky, které žalovaný v napadeném rozhodnutí stanovil stěžovateli, jsou v souladu s posledně citovaným ustanovením a v jeho mezích.

[53] Závěr o přípustnosti stanovených podmínek lze opřít také o judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 8. 3. 2017, č. j. 3 Ads 253/2016 - 38), podle které uložení podmínek v závazném stanovisku bez zákonného zmocnění odporuje čl. 2 odst. 3 Ústavy, respektive čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Podmínky stanovené v rozhodnutí žalovaného ovšem nepředstavují uložení nové povinnosti bez zákonného zmocnění, ale jedná se o omezení bezprostředně související s posuzovanou, respektive povolovanou činností stěžovatele. „Pokud totiž právní řád opravňuje správní orgány udělovat adresátům veřejnoprávního působení povolení k určité činnosti, opravňuje je v rámci téhož zmocnění stanovit i omezení bezprostředně související s povolovanou činností, pokud je to v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů, a to zejména se zásadou přiměřenosti. I takováto omezení jsou svou povahou jakýmsi povinnostmi, avšak podloženými zákonným zmocněním k povolované činnosti.“ (rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2019, č. j. 4 As 420/2018 - 29). Soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného stanovující konkrétní podmínky na ochranu významného krajinného prvku rybník bylo vydáno v rozsahu svěřené pravomoci ve smyslu § 4 odst. 2 ZOPK, není tedy nicotné.

[54] Soud dále nesouhlasí se stěžovatelem, že zásah do ekologicko-stabilizační funkce významného krajinného prvku nelze zdůvodnit vlivem na zvláště chráněné živočichy. Z judikatury, na kterou stěžovatel poukázal (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2004, č. j. 5 A 125/2001 - 44, a ze dne 10. 2. 2010, č. j. 6 As 43/2008 - 472), nevyplývá, že by při posuzování ekologicko-stabilizační funkce významného krajinného prvku měly být vynechány zvláště chráněné druhy rostlin nebo živočichů. Podle výše uvedených rozsudků jsou řízení podle § 4 odst. 2 a § 56 ZOPK na sobě nezávislá, přičemž mají odlišný předmět zkoumání - na jedné straně vliv na významný

krajinný prvek, především jeho ekologicko-stabilizační funkci, na straně druhé poměrování zákazů při ochraně zvláště chráněných druhů vzhledem k veřejnému zájmu na zásahu, který se dotýká tohoto zákazu. Zákon o ochraně přírody a krajiny ani žádný z citovaných rozsudků však neuvádí, že by zvláště chráněné druhy živočichů (či rostlin) nebyly součástí významného krajinného prvku nebo že by z posuzování zásahu podle § 4 odst. 2 ZOPK měly být zvláště chráněné druhy vyloučeny. Nadto druhý z citovaných rozsudků přímo vyslovil, že „*je nutné při rozhodování při vydávání závazného stanoviska k zásahu do významných krajinných prvků podle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny respektovat skutečnost, že [...] součástí významného krajinného prvku je i ochrana společenstva živočichů*“. Nejvyšší správní soud tedy přisvědčil žalovanému i krajskému soudu, že zásah do ekologicko-stabilizační funkce významného krajinného prvku lze zdůvodnit vlivem na zvláště chráněné živočichy, jelikož tyto jsou v daném případě nedílnou součástí významného krajinného prvku.

[55] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. K tomu lze uvést, že ačkoli je napadené rozhodnutí značně rozsáhlé, tato skutečnost sama o sobě nemůže znamenat nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Výrok napadeného rozhodnutí, který změnil výrok prvostupňového rozhodnutí, žalovaný řádně odůvodnil a jednotlivé námitky dostatečně vypořádal (zejména viz části „R“ a „S“ napadeného rozhodnutí). Krajský soud tedy nepochybil, pokud rozhodnutí žalovaného neshledal nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost.

[56] Stěžovatel dále trvá na tom, že veškerá v žalobě uvedená procesní pochybení správních orgánů (tj. žalovaného a prvostupňového správního orgánu) nastala a minimálně jejich mnohost způsobila nezákonnost správních rozhodnutí. Námitky ohledně procesního pochybení žalovaného uvedl stěžovatel již ve správní žalobě, na niž krajský soud detailním způsobem reagoval. Jelikož se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s argumentací krajského soudu, tyto námitky stran procesních pochybení žalovaného vypořádává nyní pouze ve stručnosti.

[57] Nelze přisvědčit stěžovateli, že žalovaný doplnil řízení v takovém rozsahu, že nahradil prvoinstanční řízení, a zbavil tak stěžovatele práva na odvolání. Jak přiléhavě konstatoval již krajský soud, správní řízení v prvním a druhém stupni tvoří jeden celek, a to od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 7 As 72/2006 – 167). Žalovaný je tedy zásadně oprávněn v odvolacím řízení napravovat vady prvostupňového řízení, doplňovat dokazování a prvostupňové rozhodnutí měnit. S ohledem na to nelze stěžovateli ani přisvědčit, že došlo uložení nových podmínek žalovaným k porušení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Z uvedeného ustanovení plyne, že změna rozhodnutí není přípustná toliko v případě, že by účastníkovi, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. V projednávaném případě však správní orgány souhlasily se záměrem stěžovatele, přičemž ze strany žalovaného došlo pouze ke změně podmínek souhlasu se zásahem do významných krajinných prvků. Krajský soud tedy postupoval správně, když uvedenou námitku shledal nedůvodnou.

[58] Nepravdivé je tvrzení stěžovatele, že prvostupňový správní orgán neseznámil účastníky řízení se všemi podklady pro rozhodnutí. Jak již poukázal krajský soud, ze spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel byl prvostupňovým správním orgánem

k seznámení se s podklady vyzván, a to oznámením o zahájení správního řízení ze dne 26. 9. 2016. Žalovaný pak stěžovatele v řízení o odvolání vyzval k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí výzvou ze dne 30. 6. 2017.

[59] Důvodnou soud neshledal ani námitku, kterou stěžovatel brojí proti nepozvání všech účastníků řízení na ústní jednání konané dne 18. 4. 2017 a nevyhotovení protokolu z tohoto jednání. V daném případě šlo o ústní jednání ve smyslu § 49 správního řádu, a žalovaný tak pochybil, pokud o jeho konání neuvědomil i dalšího účastníka správního řízení a nepořídil o tomto jednání protokol. Stěžovatel se ovšem jednání účastnil, tudíž toto pochybení by mohlo případně zkrátit na právech pouze jiného účastníka, nikoli stěžovatele.

[60] Stěžovatel rovněž setrval na námitce, že znalecké posudky musí být zpracovány vždy na konkrétní významný krajinný prvek. Nijak však nereagoval na odůvodnění napadeného rozsudku, v němž krajský soud přílehavě konstatoval, že není v rozporu se zákonem, pokud byly znalecké posudky vyhotoveny ve vztahu k několika rybníkům. Závěry napadeného rozhodnutí opřel žalovaný o znalecké posudky RNDr. Mojmíra Vlašiny, RNDr. Richarda Fainy a Mgr. Jaromíra Maštery. Byť první dva jmenované znalecké posudky odpovídají na obecné otázky žalovaného, posudek Mgr. Maštery se již zabývá průzkumy živočichů a rostlin na konkrétních rybnících, včetně rybníků Podhorník, Donát, Vrbinec, Ostrovec, Kacíř a Hranečník. Obsahuje konkrétní závěry o výskytu obojživelníků a dalších významných druhů živočichů, které byly důvodem ke stanovení předmětných podmínek hospodaření pro jednotlivé rybníky.

[61] Také v případě námítky, podle níž správní orgány v prvním i druhém stupni činily některá vyžádání doplnění podání e-mailem, což je v rozporu s § 19 správního řádu, se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěry krajského soudu. Ten uvedl, že ačkoli lze stěžovateli přisvědčit, že správní orgány mají zásadně povinnost při doručování výzev postupovat v souladu s § 19 a násl. správního řádu, což se v případě popsaných výzev nestalo, nejedná se o vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Stěžovatel totiž požadavky správních orgánů obdržel a následně jim vyhověl, aniž by ve správním řízení nesprávné doručování napadl. Lze tedy usuzovat, že byl s tímto neformálním způsobem doručování srozuměn. Nadto stěžovatel ani neuvádí, jak konkrétně jej měl tento postup správních orgánů zkrátit na jeho právech.

[62] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i v posouzení námítky, podle které měl žalovaný rozdělit řízení na řízení o žádosti pro krmiva rostlinného původu, k jejichž aplikaci není potřebná výjimka podle § 39 odst. 12 vodního zákona, a na řízení o žádosti pro hnojiva a medikace. Krajský soud dospěl ke správnému závěru, že v projednávané věci nešlo o řízení ve smyslu § 39 vodního zákona, ale o řízení o povolení zásahu podle § 4 odst. 2 ZOPK. Ostatně není zřejmé, jak by stěžovatel z takto komplikovaného postupu správních orgánů, který by byl stěží v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů podle § 6 odst. 1 a 2 správního řádu, mohl profitovat.

V. Závěr a náklady řízení

[63] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[64] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu